

Fuldmagt, som jeg skulde have udstedt, men Fuldmagten var der alligevel, for jeg havde udstedt en mundtlig Fuldmagt, den var skreven op af Fuldmægtigen i Kontoret paa et løst Stykke Papir, og dette kunde man desværre ikke vise mig, for det var blevet borte, men jeg havde givet denne Fuldmagt, og naar jeg havde gjort det, saa havde jeg disponeret over Pengene, og saa vilde jeg ikke have kunnet dække Vekselen med den. Jeg bestred saa bestemt, som det var muligt, at jeg nogensinde havde givet noget Menneske Bemyndigelse til at udbetale disse Penge til nogen anden end til mig, og jeg paaviste, at den sidste Gang, jeg kunde have gjort det mundtligt, var, da jeg var hjemme i 1901, og at jeg, da jeg kom ud paa min Post igen i 1902, modtog mine Tjenesteudlæg for 1901 sendte ud til Posten der. Ergo kunde jeg ikke have givet denne Bemyndigelse mundtligt. Men det hjalp ikke noget, for der var i den Skrivelse, jeg den Gang havde skrevet til Ministeriet, noget, som kunde fortolkes saaledes, at just de Penge vilde jeg nok have sendt ud, men for Fremtiden vilde jeg ikke have dem sendt ud. Kort sagt, nu var man begyndt paa alt dette, men det kan jo blive Genstand for nærmere Undersøgelse ved Kommissionen.

Der er endnu en fjerde Version, men den er først kommen frem under Processen, nemlig den, at det er ikke skrevet op paa et løst Papir, men i en saakaldet Huskebog, som er fast Papir, og denne Huskebog har man saa fundet — hvorfor man ikke havde fundet den frem paa hint tidligere Tidspunkt, ved jeg ikke —, og i den stod der abbrevieret noget, som Udenrigsministeriet har villet gøre gældende i sin Favør, men som slet ikke kan læses paa nogen som helst anden Maade, end at mine Kontorholdspenge skal jeg have sendt til min befuldmægtigede her, og de andre skal jeg have derover.

Imidlertid vare vi paa dette Tidspunkt naaede saa vidt, at jeg mente, det var rigtigt at forlange en Samtale med Ministeren eller at faa bestemt at vide, om jeg overhovedet ikke kunde faa nogen Samtale med ham. Jeg sagde det til Kammerherre Krag og bad ham meddele mig, hvorvidt Ministeren overhovedet vilde modtage mig eller ikke. Under 14. Juli 1903 fik jeg saa bevilget en Samtale med den daværende Udenrigsminister: Om denne Samtale vil jeg sige, at jeg har aldrig nogen Sinde ført en lignende Samtale med en Mand, som kunde hævde, at han var ved sine fulde fem.

Der blev sprunget og svævet fra det ene til det andet, det var ikke muligt i Løbet af to Minutter at binde en Tanke fast eller forfølge en bestemt Tankegang, Gang efter Gang blev der taget helt modsatte Standpunkter i Sagen, og det viste sig ogsaa, at Udenrigsministeren i Virkeligheden slet ikke var inde i den. Da vi havde siddet saaledes en halv Time, og der var meldt to andre Herrer, syntes jeg, at dette kunde være nok som Indledning, og jeg spurgte saa Ministeren, naar det vilde passe ham at tage imod mig igen. Hertil svarede han, at jeg kunde komme i alt, hvad jeg vilde, skriftlig og mundtlig, til ham, men ikke mere i denne Sag — og jeg maatte jo svare, at jeg havde ikke nogen anden Sag at søge Ministeren i, og det, jeg anmodede om, eller det, jeg forlangte, var en Undersøgelse af Sagen. Og det blev jeg ved; jeg blev ved at hævde dette, men Ministeren sagde til mig, at han vilde ikke se mig mere i denne Sag; ellers var han i enhver Henseende til min Tjeneste, men i denne Sag vilde han ikke se mig mere. Dermed maatte jeg jo saa gaa. Jeg forstaar ikke, at en konstitutionel Minister kan vove at sige til en Embedsmand, som er bleven ramt paa hele sin Velfærd, som er bleven slaaet fuldstændig ned, og som kommer tilbage og kan paavise noget saa uhyrligt, som at man ikke har vidst, at den Regning, der laa for Udlæg, han havde afholdt for Ministeriet, var vedlagt den Veksel, han havde trukket, jeg forstaar ikke, at han kan sige til denne Mand: Jeg vil ikke se Dem mere i denne Sag! Det, maa jeg tilstaa, gaar over min Forstand. Men det ærede Medlem kan jo, hvis han vil, benægte det, der var jo ikke andre end os to til Stede. *Bevise* det kan jeg ikke; jeg kan kun sige, at jeg, som jeg før sagde, er villig til at aflægge min Ed paa det, og jeg trækker ikke mit Edstilbud tilbage.

Den 19. Maj 1903 anmodede jeg Ministeriet om Afregning, og jeg paastod mig refunderet 835 Kr. 22 Øre, som vare gaaede tabt af disse 2,835 Kr. 22 Øre. Disse vare nemlig indbetalte til min herværende befuldmægtigede, og jeg havde det Uheld, at lige i de samme Dage, som alt dette skete, afgik denne Mand ved Døden. Det var en Prokurator, en Jurist, og han efterlod sig et insolvent Bo. Derved vare 835 Kr. 22 Øre af disse Penge gaaede tabt. Dem forlangte jeg saa erstattede i Forbindelse med de Krav, jeg i øvrigt havde paa Ministeriet.

Den 28. Juli modtog jeg Meddelelse